

HOOFDSTUK 21

ONVOLTOOID VERLEDEN TIJD

Andreas klikte zijn smartphone uit terwijl hij het pad naar de Aschuilvilla in *Castagne* opliep. Hij had de klaagzang van Felix aangehoord en was er zeker van dat Nielsen gek was geworden. Hij en Felix gingen deze avond nog met de trein naar Zwitserland. De reden waarom leek Andreas erg vergezocht: een foto, jeugdherinneringen, een verlaten internaat ...

Andreas was geïrriteerd omdat hij de actie miste (*hop, tsjak, snel naar Zwitserland*), omdat hij alleen thuis moest blijven, en vooral omdat hij nu in z'n eentje zijn mislukte date moest verteren.

Hij opende de deur van het schuilhuis en schrok toen hij een meisje in de keuken zag lopen. Haar rode haren stelden hem snel gerust. Natuurlijk, Erika kwam die avond naar huis.

'Ik zal snel eten maken', zei ze kort. 'Over een uur moet ik alweer in de academie zijn.'

Andreas legde zijn smartphone op de kast. Hij werd misselijk van de geur van gebakken champignons die uit de keuken kwam. Wat had hij een hekel aan die grijze blubberdingen. Hij had het nooit begrepen. Waarom waren mensen verzot op paddenstoelen, vieze schimmels die nota bene op afval groeiden? Gruwelijk!

'We eten toch geen champignons hè?'

Erika reageerde niet en roerde in de pannen.

'Dan bel ik en laat ik een pizza of een pasta komen, hoor', snauwde Andreas. 'Champignons groeien op afval. Dat weet je toch? Ze worden niet voor niks schimmels genoemd. Schimmel!'

Opnieuw zei Erika niets. Ze draaide zelfs haar hoofd niet om. Andreas had geen zin in psychologische spelletjes. Hij trotseerde de lucht van de champignons en liep de keuken in.

‘Tong kwijt?’

Pas toen zag hij dat Erika tranen in haar ogen had. Ze wendde haar blik af en keek naar de grond. Andreas zocht even de juiste woorden, ging naast haar tegen het aanrecht staan en legde een hand op haar schouder.

‘Wat is er?’

Erika haalde haar schouders op.

‘Zo erg vind ik champignons nu ook weer niet hoor.’

Erika schudde van *nee* en veegde de tranen weg.

‘Ik heb de moordenaar van Marco gezien.’

Andreas staarde haar verbaasd aan.

‘De moordenaar van Marco?’

‘Pablo, die kerel met die drugs en die explosieven, die danst op de academie. Hij heeft de rol van *Romeo*. Ik ben hem deze middag stiekem gevolgd naar het meer. Hij doet zaken met de moordenaar van Marco.’

Erika vertelde het hele verhaal: de transactie, de metalen armband, hoe ze had moeten vluchten voor haar leven. Andreas keek het meisje geïntrigeerd aan toen ze vertelde over haar halsbrekende toeren.

‘Ik had nooit kunnen bedenken dat ik de moordenaar van Marco nog eens zou zien!’

‘Ben je er zeker van dat hij het was?’

Erika snoerde Andreas de mond met een felle blik in zijn richting.

‘Ik zeg dat hij het was, oké? Dus dan *was* hij het. Hij heeft Marco in z’n borst geschoten en hem laten verdrinken.’

‘Waarom ben je daar zo zeker van?’

Het was één, niet onbelangrijk detail, dat de sleutel vormde.

‘Hij had een grote wijnvlek, achter in zijn nek. Het is als een grote schaduw die over zijn nek valt.’

‘Dat meen je niet’, fluisterde Andreas. Erika begreep niet dat zo’n

ogenschijnlijk dom detail de jongen zo beroerde. Andreas rende naar de kast en pakte zijn smartphone. Met bevende handen tikte hij wat in, waarna er een onscherpe foto op het display verscheen. De foto was gemaakt met een zeer lange telelens vanaf een heuvelrug, tussen de bomen door. De datum op de foto was van een maand of zes geleden. Een man stond met zijn rug naar de camera.

‘Het is een van de weinige foto’s die we hebben’, zei Andreas.

Erika keek versteld naar de donkere hoed die de man droeg. Andreas zoemde in, maar daardoor ging de kwaliteit van de foto nog verder achteruit. Op zijn nek zat een onduidelijk detail. De wijnvlek. De contouren tekenden zich flauw af op het onscherpe, roze nekvel.

‘Is dat de kerel die je gezien hebt?’

‘Ik weet het niet’, zei Erika onzeker. ‘Het zou kunnen, ja!’

Andreas klikte op de smartphone en haalde nog een foto tevoorschijn. Deze keer zag Erika het vooraanzicht van *de Schaduw*. Zijn bleke huid, zijn kleine neus, die verbeterde blik en die volle wenkbrauwen ... Het kon niet missen! Dit was de man die ze gezien had, de moordenaar van Marco. Ze knikte aarzelend.

‘*De Schaduw*, zoals jij hem noemt, is voor ons geen onbekende’, zei Andreas. ‘We kennen zijn naam niet, enkel een paar schuilnamen. Hij is actief in heel wat criminele milieus. Wapentransport, drugs-handel, mensenhandel ... Hij is een kei in het bewaken van zijn identiteit. Al tweemaal is hij betrokken geweest bij een onderzoek van *Team Mortis* en tweemaal heeft een van onze jongens daarbij het leven gelaten.’

Erika was verbaasd. Marco bleek dus niet de eerste vriend te zijn die de Mortis jongens verloren hadden.

‘De eerste was Thierry Vermont, in dossier *Kilimanjaro*. Thierry was zestien toen hij werd gegrepen door een heftruck. Op slag dood. We vonden hem pas een dag later. Het kon geen ongeval zijn geweest. De tweede was Pyotr Poesjkin, een Russische jongen van nog maar vijftien jaar. Hij is vast komen te zitten in een metalen barak in Syktyvkar. De nachten zijn er ondraaglijk koud. Het moet vreselijk zijn om te sterven door bevriezing.’

Erika wreef haar armen warm. Het idee alleen al gaf haar rillingen over haar hele lijf!

Andreas kreeg het moeilijk.

‘Wij waren ervan overtuigd dat Pyotr’s cover perfect was. Maar toch bleek achteraf dat Pyotr werd opgesloten. Die twee jongens Pyotr en Thierry, waren super getalenteerd, maar ze hadden allebei de pech dat ze moesten werken aan een zaak met ...’

‘De Schaduw’, knikte Erika.

‘Als hij nu ook de moordenaar van Marco is ... dan begint dat op een patroon te lijken. Drie moorden!’

‘Denk je dat hij jacht maakt op *Team Mortis*?’ vroeg Erika.

Andreas haalde z’n schouders op.

‘Dat weet ik niet. Maar hij heeft in ieder geval een grondige bloedhekel aan ons.’

*

De internationale passagierstrein IT 421 uit *Bussolengo* had er ongeveer vier uur over gedaan om Felix en Nielsen naar Zwitserland te brengen. Nielsen had de slapende Felix in de trein wakker moeten schudden toen een lichtgevend blauw en wit bord op het perron *Bel-linzona* aangaf. De avond was al gevallen. De straatstenen kleurden blauwrood bij de feeëriek ondergaande zon. Nielsen en Felix kuierden door de straat. Ze hadden niets meer bij zich dan de kleren die ze aan hadden en de elektronische spullen die Felix in zijn oude rugzak had zitten.

Een paar vriendelijke Zwitsers hadden hun de weg gewezen, maar met het vallen van de avond en het verlaten van de drukke binnenstad werd het steeds stiller om hen heen. De laatste kilometers zagen ze amper nog een levende ziel die hun de weg kon wijzen naar het groene oord *Sasso Corbaro*. Het uitgestrekte natuurgebied aan de voet van het *Castello di Sasso Corbaro* was ooit de thuishaven geweest voor talloze onderzoekscentra, innoverende bedrijfjes en een middelbare school. Maar langzamerhand hadden steeds meer organisaties ande-

re vestigingsplekken opgezocht. Felix en Nielsen liepen over de slecht onderhouden openbare weg. Verschillende klinkers waren wegge-zakt, staken gevaarlijk uit de weg omhoog, of waren verbrijzeld.

De middelbare school *Friedrich Tschanz* lag er troosteloos en verlaten bij. Een groot ijzeren hek beschermde het eenzame domein. Het imposante gebouw, opgetrokken in dieprode steen, telde drie verdie-pingen. Per etage meer dan dertig grote, hoge ramen, verfraaid met sierlijk houtwerk, staarden Nielsen en Felix doods aan. Het gras in de uitgestrekte voortuin was tot ruim een meter hoog gegroeid. Het sportterrein aan de linkerkant van de school was overwoekerd met onkruid, de oude voetbaldoelen door roest aangetast, en de netten door de jaren heen vergaan. Zonder moeite duwde Nielsen de poort aan het begin van het terrein open. De verroeste scharnieren konden elk moment afbreken.

Felix zuchtte bij de aanblik van het trieste en vooral erg saaie ge-bouw.

‘Nee, toegegeven’, zei hij ironisch. ‘Ik heb er geen spijt van dat we hiervoor holderdebolder op de trein zijn gesprongen en bijna vijf uur onderweg zijn geweest!’

Nielsens blik gleed over de vele donkere glaspartijen, die nog net een beetje bordeaux gekleurd werden door het avondlicht dat erin scheen.

Felix kon het voelen aan de lucht. Ze waren ver van hun doel ver-wijderd. In geen honderd jaar zou iemand dit terrein uitkiezen als schuilplaats.

‘Laten we naar de stad gaan en een bed zoeken. Als we goed uit-gerust zijn, kunnen we morgen naar die supermarkt gaan waar Vitto-re Toni gefilmd is. Misschien dat we daar een bruikbaar spoor vin-den!’

Nielsen had andere plannen. Hij liep naar de afgebladderde witte voordeur.

‘We zijn hier nu toch, dus kunnen we net zo goed even binnen een kijkje gaan nemen.’

Felix zuchtte zo diep hij kon. Hij wilde graag laten blijken dat hij het niet eens was met Nielsens plan. Maar Nielsen forceerde het slot en duwde de deur open.

‘Laat me raden,’ zei Felix, ‘het slot werd niet eerder geforceerd?’

Nielsen negeerde de computernerd en liep de kale, donkere gang in. Enkele vergeelde portretten aan de muur deden herinneren aan de jongeren die hier ooit de lessen volgden en op internaat zaten.

‘Eigenlijk is het ook helemaal niet logisch om Vittore hier te zoeken.

A. Als je op de vlucht bent zoek je een kleine, onopvallende schuilplaats, geen kanjer van een school.

B. Vittore zou niet zo stom zijn om een plek te kiezen die direct gekoppeld is aan zijn verleden.

C. Het is helemaal niet gezellig om je hier schuil te houden. Een ontvoerder op de vlucht stelt een beetje comfort toch ook op prijs?’

‘Stop met zeuren,’ antwoordde Nielsen droog, ‘en geef me een zaklamp.’

Felix graaide in zijn rugzak en knipte een licht aan. Terwijl ze door de eindeloze gangen liepen zagen ze het lage licht van de zon met de seconde verder verdwijnen. De schaduw sloop over de stenen vloer steeds dichterbij de jongens toe. De nonchalante Felix voelde zich met het vallen van de nacht steeds ongeruster worden. Hij ging daarom maar wat dichterbij Nielsen lopen.

‘Zie je wel? Helemaal leeg! Kunnen we nu vertrekken?’

Nielsen ging een smalle trap op, naar de bovenste etage. Een lange gang met een bruine houten vloer liep dwars door het gigantische gebouw. De deuren aan de linkerkant kwamen uit op de vele kamers van het internaat. De ramen aan de rechterkant keken uit op de duistere sportvelden en de bossen achter de school. Nielsen scheen met de zaklamp naar buiten. De lichtbundel was bij lange na niet sterk genoeg om de verre ongrijpbare achtertuin op te laten lichten.

Hij deed een paar kamerdeuren open. Heldere plekken op de ver-

geelde muren verraadden waar ooit kasten hadden gestaan of portretten hadden gehangen. Alles stond leeg. Dit leverde niets op.

In het midden van het gebouw was één grotere ruimte. De gezamenlijke woonkamer en het kleine keukentje waren niet helemaal leeg. Een oude fauteuil, dozen met rommel en een grote wandkast waren blijven staan. In het keukentje was een grote metalen werktafel vol vuilnis en rommel achtergelaten. Op verschillende plekken stonden lege wijnflessen. Ook lagen er verpakkingen van chips, koekjes en andere etenswaren verspreid door de ongezellige woonkamer. Felix raapte enkele van de verpakkingen op en keek Nielsen ongerust aan.

‘Ik zou me daarover geen zorgen maken’, glimlachte Nielsen. ‘Er zullen in het verleden genoeg jongelui zijn geweest die hier een nachtje zijn komen kamperen of feesten.’

Felix knikte. Dat klonk logisch. Hij probeerde om zijn gedachten onder controle te houden en zijn angst niet te laten overheersen.

Met een hoop lawaai liep hij een metalen schaal met de resten van een kampvuur omver. De zwarte stukjes houtskool rolden over de grond en Felix slaakte een gil.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je bang bent, hè?’ zei Nielsen. Het lukte Felix om een glimlach op zijn gezicht te toveren, waarmee hij Nielsen kon bewijzen dat hij niet bang was. Natuurlijk niet! Nielsen keek nog even rond en zei: ‘We gaan hier weg. Niks te zien!’

Felix knikte blij, zette de metalen schaal weer recht, en gooide snel een paar stukjes houtskool terug.

‘Oh nee!’

Nielsen staarde hem aan. Het leek wel alsof Felix een spook had gezien.

‘Wat is er?’

Felix pakte een van de stukjes houtskool op.

‘Die zijn nog warm! Bloedheet zelfs!’

Hij gooide het stukje naar Nielsen. De warmte drong door tot in de toppen van Niensens vingers. De Mortis leider besepte dat hier iemand geweest was, minder dan een uur geleden.

‘Let’s go!’

Felix en Nielsen slopen de woonkamer uit en gingen de lange gang op. Snel controleerden ze links en rechts of de kust veilig was. Gelukkig! Er was niemand te zien.

‘We moeten zien dat we weg komen, voordat we bezoek krijgen!’

In z’n ooghoek zag Felix een beweging aan het eind van de gang. Eén moment lichtte een gezicht op aan een raam. Felix herkende Vittore Toni’s dwaze blik en zag dat hij een zwarte loop op Nielsen richtte.

‘Pas op!’

Er klonk een lichte plof door de holle gang. Felix probeerde nog om Nielsen bij z’n arm weer naar binnen te trekken, maar kwam te laat.

Een metalen kogeltje boorde zich in Nielsens nek. Hij ging onderuit en smakte op de vloer. Er trok een warme gloed door z’n nekspieren: vocht dat uit het kogeltje sijpelde en in het weefsel van zijn nek terecht kwam.

Felix pakte Nielsen alsnog bij z’n arm beet en sleurde hem uit de gang de woonkamer weer in. Nielsen drukte op de wond in zijn nek en schudde z’n hoofd.

‘Het is geen kogel’, zei hij. ‘Het is een patroon met vocht. Een gif, denk ik.’

Felix probeerde om Nielsen op te laten staan, maar Nielsens energie vloeide als een golf uit zijn spieren weg.

‘Ik heb geen kracht meer. Jij moet vluchten. Hulp halen. Voor het te laat is.’

‘Ik laat je niet achter.’

‘Je moet nu gaan. Voor Vittore er is ... Nu!’

Met zijn laatste krachten duwde Nielsen zijn vriend achteruit en liet zijn doodvermoeide lichaam als een levenloze pop weer op het houten parket zakken.

Felix hoorde voetstappen naderen, akelig dichtbij. Hij kon zijn vriend niet meer helpen. Hij greep een houten balkje dat tegen de muur stond en verborg zich achter de deur. Een schaduw verduisterde het lichaam van Nielsen, een hoofd boog zich over de wond om de inslag te controleren. Dit was Felix’ kans. Met een schreeuw joeg

de Franse jongen alle kracht uit zijn lichaam en ramde de houten balk in tweeën op het hoofd van Nielsens belager. Vittore Toni viel neer op de grond en greep naar zijn achterhoofd. Hij was niet bewusteloos geraakt door de slag, en het armzalige wapen van Felix lag in stukken.

Vittore omklemde een zwart, omgebouwd pistool. Een paar extra buisjes en een andere patroonhouder verraadden dat de professor geen normaal wapen in zijn hand had. Het pistool, dat op luchtdruk werkte, was een ziekelijke creatie van hemzelf.

Felix rende naar de keuken en barricadeerde de deur met de metalen tafel. Hij hoorde dat Vittore Toni in de woonkamer weer op de been kwam en naar de keukendeur stormde. De metalen tafel weerstond de eerste brute halen en slagen van Vittore, maar het gaf Felix hooguit wat extra bedenktijd. Hij had geen uitweg meer, behalve een klein raampje dat op de hoogste etage uitkeek, op de voorkant van de school. Hij opende het raam en tuurde naar buiten. Zijn hoofd tolde en zijn hoogtevrees speelde op. Op deze etage zat hij minstens vijftien meter boven de grond. Zijn spieren verslaptten prompt, alsof hij door z'n benen zou zakken.

Maar hij had geen keuze! Hij duwde zijn vierkant brilletje stevig op z'n neus en kroop langs het raam naar buiten. Zijn voeten trilden toen hij op de smalle vensterbank ging staan. *Niet naar beneden kijken, Felix. Doe maar net alsof je gewoon op de begane grond staat.* Hij omklemde de regenpijp en liet zich voorzichtig een etage naar beneden zakken. Hij keek omhoog en zag dat Vittore voor een raam van de derde etage stond. De stekende blik in de ogen van de professor beloofde dat Felix niet zou ontkomen.

De computernerd slikte zijn angst weg. De adrenaline zette zijn geest op scherp en hij schoof zo snel hij kon tot op de volgende vensterbank, nog een verdieping lager. Geen tijd om na te denken. Nog vier meter, dat zou hij wel overleven.

Met een gillette sprong Felix moedig naar beneden, in het hoge gras. Bij het neerkomen trok er direct een felle pijn door de spieren

van z'n rechterbeen: zijn voet was bij de sprong omgeslagen. Hij strompelde tot bij de voordeur van de academie. Via het met grijze tegels bezette pad vluchtte hij naar het ijzeren metalen hek, de poort die Nielsen daarstraks nog had opengemaakt. Het was hooguit een afstand van tien meter.

Hij had niet in de gaten dat Vittore Toni op de tweede etage een raam opendeed en zijn pistool op de poort richtte. Vittore wist dat hij maar één kans zou hebben om Felix te raken. Dat was op het moment, vlak voordat de jongen door het metalen hek naar buiten zou lopen. Hij hield z'n vinger aan de trekker. Wachten, wachten, nog langer wachten ... Felix strompelde, stap voor stap. Hij glimlachte toen hij door de open poort de vrijheid zag lonken.

Eén doffe knal. Het kogeltje schoot door de lucht en raakte Felix recht tussen de schouders, vlak boven zijn Kipling rugzak. Hij voelde het metaal door de stof van zijn kleren zijn huid binnendringen en een koele vloeistof zijn spieren verlammen. Met een harde slag viel de blonde jongen op de grond. Het laatste waar hij aan dacht was Nielsen, die weerloos op de grond lag, de mooie Erika en Andreas die nietsvermoedend in Verona zaten, Rachele en Laisa die ontvoerd werden ... Felix sloot z'n ogen. Alles werd donker.

Spijt komt altijd te laat ...